

VERSOS AMB EXCUSA:

Insistent, constant i metòdic, cada dia camino a la mateixa hora, el mateix temps i pel mateix camí. Molts dies les passes són insensibles, acostumades, familiars; esdevenen parèntesi màgic on encabir els meus somnis. Però sovint, molt sovint, cada ombra, cada petja a la pols o cada sot del camí em guarda la sorpresa d'una imatge nova i diferent, sempre lligada al pas incansable dels fulls del calendari pel meu paisatge.

Després de ser testimoni en silenci d'aquest tossut pas del temps, el mes de març de 2011 vaig decidir descriure el calendari del meu poble en les imatges que la natura i el meu riu m'anaven dibuixant un dia rere un altre. El mes de març de 2012 vaig enllestir aquest recorregut temporal per tots els mesos de l'any.

Març 2011

Ja és primavera al meu passeig.

El riu es desvetlla:
gira i gira
de dreta a esquerra
i, divertit,
fent ziga-zagues,
besa,
poruc i tímid,
el fang de les dues ribes.

Surt el sol darrera el veí turó de Sant Joan,
i el primer groc d'un fredolíc final de març
em recull l'ànima a prop del meu balcó de costums.
És cert que el meu horitzó fa temps que no és net,
que l'encreuen pentagrames
on l'aire penja apassionades simfonies;
fins i tot, insistint-hi a desdibuixar-lo,
fa poc que el subratllaren

de formigó;
però... és el meu horitzó.

Com canviar-ho i... per què?

De fet, he vist els plomalls dels núvols més matiners
prendre's de les torres de metall
per esfilagarsar-se, inconscients;
he vist el reflex de la rosada traçant-hi línies de llum
per marcar la plana de paral·leles incandescent;
fins i tot, he vist els colors difuminats recolzant-hi els tons
seguint els seus camins per esventar matisos.

L'últim llevat,
violent,
tossut i pesat,
plora que plora,
va pentinar les canyes rebels
a contrapèl,
i hi va penjar,
murri,
només per riure-se'n,
lleugeres brosses arrancades al marge
del darrer revolt.
La llera n'és plena
i les ombres de l'albada,
acostumades a lluir
només per mi,
em recorden arcs tibats
a punt per disparar
fletxes de memòria.

Comencen a vestir-se de blanc
les branques dels aranyoners
anunciant l'esforç de la natura per reviure,
un març darrere l'altre,

fruits de força entre les espines i el fred:
branquillons d'escuma.

Al costat dels canyars, pollancre tendres i flexibles
encara vestits amb el gris de l'hivern,
comparteixen l'espai ajaguts sobre la llera.
De les seves subtils branques
encara trigarà un mes a puntejar el color verd.

Les acàcies continuen entristides pel fred.
És aviat per penjar el somriure de les seves flors en cascada
fins a la branca veïna,
però ja miren les primeres llums
amb anhel contingut.
No trigaran massa
a regalar-nos un somrí.

L'aire és net, pintat de silenci,
és pur, gairebé cruixent;
és ... meu, soledat compartida
amb l'albada
i amb el sol ixent.

Abril 2011

Trepitja el mes d'abril
el final de la seva primera quinzena,
i l'aire ha endreçat la fredor
per esdevenir, solament...
fresca.

L'herba grisa, recargolada,
mandrosa i atemorida pel glaç,
ha esdevingut (per la màgia del calendari)
selva de flors i tiges tendres,
vinclades per l'aire
gairebé a punt de cruixir.

Les canyes han abandonat d'una vegada
el seu abric impenitentment gris, i ara,
emmirallant-se als tolls de l'aigua,
ja és verd el seu vestit nou de primavera.

Fa dies que els tímids brots de tots els arbres de ribera
es deixaren anar, lliures, sense por a la tornada
del fred més rigorós:

Freixes aïllats,
oms escadussers,
pollancres abundosos o verns,
molts i joves verns;

els àlbers, tan flexibles,
exposen les capçades al vent
i, ara sí i ara també,
acaronen l'aigua posant a prova
en etern vaivé,
la resistència de les branques
ja vestides de tímid fullatge.

Però, per aquest tram de riu més familiar,
per aquest particular meandre ample i profund,
als peus del pont etern,
és l'atzar qui escull l'arbre
que m'acompanyi, un dia i un altre:
és la calma secular de les acàcies.

No cal cantar l'ombra dels plàtans,
ni la carícia tendre dels salzes llegint amb les fulles
la veu intemporal de l'aigua;
són els penjolls blancs de les flors de les acàcies
les que cada matí escampen,
abans jo no arribi,
el seu perfum pel camí.

A poc a poc, a més del seu perfum,
em saluden amb el vol dels seus pètals
dubitatius en la caiguda,
com cercant insegurs un punt exacte
per descansar de tant d'aire;
i jo, en el silenci íntim de la meva cercada soledat,
em sento honrat per l'esforç,
com un heroi romà entrant a la ciutat mil·lenària
després de vessar la sang per la glòria de l'Imperi.

Varen començar desordenadament
ara una, demà potser la mateixa
i una més,
l'endemà, un bon grapat.
Sí, ara és segur,
la primavera domina,
ja són aquí les enyorades orenetes.

Falciots de vol rasant,
orenetes de panxa blanca jugant amb l'aire
per dominar-lo i ensenyorir-se
del gir.
Tombarelles impossibles perseguint espurnes
maniobrant entre els joncs.
Les d'ahir, hi són avui,
i... també hi seran demà
per fer memòria amb la nostra memòria
sense permetre ser només... record.

Avui, Sant Jordi de lletres vermelles,
he vist les primeres
... roselles.

De tija delicada i subtil,
gairebé només mirar-les podrien cruixir

sota un moviment suau de parpelles.

L'aire les fa ballar
transmutant totes les flors de la ribera
en un caleidoscopi inabastable
de vermells, grocs, violetes, blaus
i... sí, ... verds, molts verds.

Maig 2011

Els meandres del riu han deixat
la barreja confosa de fang dels llevants
a les ribes,
ara les aigües són ja prou transparents
com per mostrar-nos,
sense pudor ni vergonya,
fons sorrencs de daurat sauló.

El meu riu ha escampat per fi
les olors del llot violent de les tronades
i, ja, l'ha confós pel de les flors,
els canyars,
els canyissars,
els bogars i les bardisses.

S'estoven per fi les fulles de tot els arbres
amb els matins calents d'una primavera que avança,
encara que, mirant darrere el Montnegre
i del Montseny,
trobin arguments per atemorir-se
amb el cotó fluix de les tempestes:
ja arribarà la tarda
i es cruixirà de trons,
i el xiuxiueig de l'aire

entre els racons del meu paisatge
esdevindrà geni violent,
empenta i força
només... per un moment.

Tot seguit, la tarda recuperarà la calma
i degotant capricioses sobre el camí,
lluiran les fulles de les acàcies pintades d'argent.

Avui he deixat el camí de banda,
he baixat a la llera del riu i, agosarat,
nerviós d'il·lusió,
m'he descalçat
per trepitjar en primera persona el fang de les ribes.

He sentit,
entre el dits,
les confidències de l'aigua mil·lenària
portant-me notícies de les muntanyes
i dels pobles veïns;
de les seves angoixes
tan properes a les meves;
de la història compartida
riuada rere riuada,
des de la mateixa llera;
de les contradiccions en forma de tradicions,
o de les creences capaces d'amençar
el silenci i la calma
en nom de la fe.

Però l'aigua també em recorda,
i em fa memòria
d'un munt de llegendes,
i me les explica
quan recargola els remolins
al voltant de les pedres.

Em detalla com la boira de les foscúries del bosc
forma part del vel etern de les dones d'aigua,
d'antic, poderoses i màgiques;
ara, entristides de brutícia i oblit.

Cruixen els marges,
l'herba tendre ha esdevingut palla groga
i els perfums i les roselles tendres
ara, finals d'un maig calent i eixut,
han esdevingut,
només... pols,
trista, volàtil i impertinent
pols.

Tot el marge,
fa només uns sospirs rebel de colors,
no és més que uniforme i esgrogueït subratllat
del camí.

Trepitjo els rostolls eixuts
amb el somriure de les primeres calorades,
l'estiu és proper ja, però la veu del riu
encara és ferma:
encara pinta de lluissors el seu recorregut
quan arriben els vermells i els grocs
de cada capvespre.

De dies de polseguera,
de pedres nues
i camins cada dia més estrets
recorreguts per la set de l'aigua;
d'ombres agraïdes
i primeres gotes de suor
lliscant vertiginosament divertides
galtes avall;
va aquest juny, afamat de protagonismes,
i oblida els primers daurats als camps
per sorprendre'ns vestit de gris,
fred i boira.

Hem fet passes enrere al calendari,
gairebé un parell de fulls,
i juny ens situa prop de l'estrena de la primavera
quan estem prop de la fi.

I es queixa la gent!

En la llunyania del nord més net,
la tramuntana dibuixa, amb mà destra,
límits de núvols arrencats;
però és de llevant i no de ponent
que arriba sempre el gris més intens,
aleshores, la voluptuositat
en forma de castell
avança decidida per la plana reposada
per enganxar-se, tossuda,
a les alçades
del meu Montnegre.

Darrere, amb veu aspre i greu
d'ancià venerable que parla més amb la força
de l'experiència que amb la fermesa
d'una veu potent,
el Montseny,
(el meu Montseny)
trona per tota la contrada
amb paraules antigues

de geni,
d'aigua,
de llum
... i de vent.

L'home no marca el temps,
és el temps qui marca
el ritme a l'home.

Torna l'aiguabarreig del fang
a pintar de llot les ribes,
tornen els canyissos a deixar-se pentinar
pel corrent enriolat,
tornen els bassals a farcir el meu camí
d'espills indiscrets que em tornin,
insistents,
malgrat els trenqui amb passes fermes,
la meva íntima i cercada malenconia.

He caminat sota els núvols,
un matí rere un altre,
sense veure-li la cara al sol,
sense tastar l'escalfor,
l'ànim,
l'empenta vers el nou dia
i, malauradament,
l'he trobat a faltar.

Després de mesos saludant-lo a l'albada,
després d'admirar-me per la destresa
de com retalla les muntanyes davant del cel,
després de somriure amb els jocs
de l'aigua i els colors difuminats sobre cada rinxol,
amb arcs de Sant Martí particulars,
aquests dies de gris impenitent, (vés per on)
l'he trobat molt a faltar.

Però...
juny avança,
i les ombres s'eixamplen
enfosquint, complaents,
aquest agraït
meu camí.

Tot... era mentida,
tot façana,
tot... una xanxa,
un record murri de temps passat.
Aquest juny enjogassat,
encara riu darrera el full del calendari
quan, ferm i tossut,
torna a escalfar impassible el groc dels camps
fent de l'herba... palla.

Com oblidar que, dels mesos calents,
n'és el primer de foc d'estiu,
de xardor, de vehemència,
de passió;
de dies llargs
i nits intensament... curtes?

En la llunyania,
confont els grocs de les fogueres
amb les darreres llums del capvespre,
la Mediterrània més antiga,
la de Creta, Olímpia i Minos,
ve a retrobar, puntual, el solstici d'estiu
amb el mateix soroll, la mateixa gresca
i el mateix foc d'eterna bogeria.

I quan els coets s'enlairen
empesos per les rialles,
tot cercant un impossible,

és el silenci en les passes de l'aigua
qui enfosqueix la nit més estreta,
la que quan arriba...
ja porta de la mà
una silenciosa però riallera albada.

Juliol 2011

Esdevé feixuc d'humitat enganxosa
que no marxa,
impertorbable a les ombres
del meu camí.

Aquest juliol vol
(i s'hi esmerça)
fer honor a la seva fama i nom:
sí, fa molta calor.
Malgrat cerqui les hores més mandroses,
malgrat que no hi hagi ni un moviment sense sentit,
i tots siguin estalvi,
raó i pensament...
qualsevol espurna d'esforç
és motiu per esbufegar
perquè sí, fa molta i molta calor.

Les darreres pluges generoses?
Res més que quatre gotes
escadusseres,
mal comptades
i sargides de pols.

Han clapejat el terra
per netejar-lo d'esteles antigues
de petjades inesborrables,
de línies escrites,
una jornada i una altra,
pels assidus del camí.

Vés per on!

Quan més m'il·lusiona
la imatge d'un juliol habitual,
suat i de respiració alentida,
desapareix,
un vespre i d'una ventada,
tot l'estiu.

Ha marxat,
s'ha amagat rere les muntanyes,
i, engelosit pel protagonisme
d'un juny estrany,
aquest juliol insisteix
a ser el juliol
per sobre de les normes.

Com el gegant de les llargues gambades,
com els somnis voladors
que recorren les muntanyes
enfilats, acrobàtics,
sobre les acolorides ales
de papallones impossibles;
com el tancat d'un parèntesi,
capaç d'estalviar-me tot de paraules irrelevants:
aquest juliol, sí, tan estrany,
ha passat d'una revolada
agost i setembre, i s'ha plantat
sol,
irresponsable,

en un octubre allunyat que crida,
gairebé tombant la cantonada,
les pluges perennes de novembre.

Es tanquen les ombrel·les de colors
i s'obren els paraigües;
endrecem els jocs d'estiu
i preparem codonys i castanyes;
fugim de l'oreig de les onades
preparant els llevants més temuts.

On ha marxat l'estiu?

Segueixen el meu camí,
a banda i banda,
senders de maragdes
enlluïtides per la pluja més fina
i esquixats, a batzegades,
per la rauxa més incontenible
d'un munt de tempestes irades.

El riu,
en aquesta pàgina del calendari
altres anys eixut,
recorregut
només per remolins de pols,
torna a pintar d'argila les ribes,
torna a pentinar primmirat
les canyes,
i torna a escampar arreu
l'olor del llot.

Calendari boig i capriciós
que volta el pensament dels homes,
els trau de la rutina
i s'ensenyoreix.

Agost 2011

Ni juny ha estat a l'alçada,
ni juliol ha donat fe de la seva força.

L'estiu,
allunyat en formes del seu nom,
ha recorregut dos mesos sense estrènyer,
sense deixar testimoni.
No he vist migdies sense ombra
de sol zenital,
deixant-se caure
cruel,
pla i ple.
Vestir-se mirant el calendari
no ha estat més que un exercici
inútil,
còmic i buit.

Però l'agost!
L'agost!
L'agost ha complert amb escreix
la promesa de cada lletra
sense cap estalvi ni reserva.

El riu ha perdut,
dia a dia,
amb la paciència dels rellotges de sorra,
el cabal de l'aigua:
el traç de les lletres
amb les que escrivia
versos d'amor a la llera,
sempre a l'ombra de les bogues, els vímetes i els joncs;
ha esdevingut,

lentament,
de gruix subratllat
a cal·ligrafia aràbiga
d'estretes i recargolades formes.

Passades les primeres setmanes
un dia, de sobte,
esdevingué renglera de punts suspensius.

Ara...
ara només és un record
amb l'esperança d'un setembre tardorenc
que apaivagui la seva set.

El camí es dibuixa de pols
i pinta de blanc,
una a una,
cada una de les fulles
de la renglera de plantes
que el resseguien de verd lluent
no fa ni un parell de setmanes.

Caminar-hi,
amb el dia avançat i el sol ple...
és aventura;
i la recerca arriscada d'ombres...
un joc intens de mentides
sense èxit
per confondre la llum.

La crosta del fang
ha aturat les formes,
encara amb la memòria de l'aigua,
amb endolcides i arrodonides
volutes immòbils;
com si el temps fes una fotografia
a l'avanç recargolat
i aquest prengués capriciosa positura
per sortir-hi.

L'ombra del canyissar
endolceix els seus dibuixos
amb el disseny de l'aire,
gairebé sempre amb la mateixa reescalfada direcció:
de la muntanya...
a la mar llunyana;
i quan esperes que ens el torni fresc,
balsàmic i alleugeridor,
tanca la porta,
egoista,
i se'l queda, i no torna ni un bri.

Setembre 2011

La venjança del calendari
s'escriu amb les mateixes lletres de "setembre",
i ara, passada la primera quinzena
del mes de les collites,
l'escalfor desvetlla les nits,
la suor recorre els cossos cansats
i els mosquits,
indiscrets,
fan l'agost
a les portes de la tardor.

Mirem al cel
i a l'horitzó de les muntanyes,
buscant castells de tempesta
que esborrin del camí
les empremtes de la rutina.
Mirem el mar
cercant una espurna

de vent de llevant
que arrossegui la calma
i sadolli les mirades
assedegades
d'una natura,
ja a finals d'estiu,
més que eixuta.

La monotonia del color groc,
de l'ocre i la pols
treu encant al meu camí,
tant...
que de vegades penso si no hauré equivocat
el ritme i la direcció de les meves passes.

El riu no existeix,
és només una depressió
folrada de set
mirant amunt
amb desesperança.

Suren les pedres
sobra la crosta del fang sec,
moren les herbes
i esdevenen etèries,
lleugeres, sense substància.

El verd de record antic
i l'ocre d'abans d'ahir
avui és terra,
és pols,
és un núvol brut
que ha perdut el nord
i gira,
arremolinat i boig
seguint la direcció
de l'atzar.

No m'és prou raó!
La meva constància continua,
dia a dia,
ara, matinada a matinada,
petjant el meu camí.
Si mesos enrere enfonsava
la meva voluntat a cada passa
en tolls d'aigua,
vidres de fang
i herba tendra,
ara enfonso el mateix inamovible ànim
en muntanyes de fina pols
enfita de petjades.

Aquestes primeres albaes,
quan comença a caminar el segon idus,
per sobre del meu cap
i màgicament penjat
de les mans d'un titellaire etern,
un esmolat grill de lluna minvant
acompanya el ressò
de cada una de les meves passes.

Malgrat la set,
la pols i l'ocre del paisatge,
malgrat la son, el cansament
i la mandra,
al mig de les dues puntes
la lluna em porta,
com sempre m'ha portat,
la màgia del seu somriure
etern i secular.

Minva del tot.
Passa la lluna de puntetes,
sense fer soroll i escurant la llum,
i és en la darrera de la seves mirades
que s'enduu de la mà
un nen amb rebequeria;
un rebel mes de setembre
que no ha deixat més que pols, calor i mosques,
quan anhelàvem
pluja i fresca: tardor.

Però quan suposàvem garantit
amb el tombar del full al calendari
el color de les magranes, les tardes de castanyes
i un febril fregar de mans a la vora del foc,
la monotonia d'una calor incomprensible
s'instal·la eterna, avorrida i enganxosa,
una setmana darrere una altra,
al nostre costat.

El camí és fotografia,
es passa immòbil davant els meus ulls
un dia sí i un altre també:
la mateixa pols,
els mateixos grocs i ocres als marges del camí.
Fins i tot la poesia esdevé perenne,
de ritme cansat i feixuc.

Mirem el cel i...
ni un núvol.
Mirem l'horitzó i...
ni un bri de vent.

Mirem el riu ...
i tota la tristor s'amaga
rere uns canyissars de cendra.

De sobte la màgia de les tempestes
s'albira camí del mar.
Llampecs i tronades,
i núvols tenyits de gris
retallen castells eteris
darrere el turó de Sant Joan.
Ara un cruixir,
ara un espetec,
ara un sotrac que remou les entranyes
ahora que dibuixa un somriure complaent:

sí, ja són aquí.
No tenen res de puntuals,
ni de formals,
ni tant sols de complidors.
I que en fa de dies que els esperem!
Però al cap i a la fi...
ja són aquí,
ja han arribat...
els llevants!

Després d'un primer dia de rauxa:
núvols, aigua, llamps i trons,
vent i empenta,
el paisatge ja desdibuixa la monotonia
per començar a pintar la tardor
amb els colors de sempre.

Voleien les primeres fulles,
despullen els arbres les seves branques més altes,
les oblidades pel temps,
aquelles que per allunyades esdevenen
gairebé transparents.

Fulles petites, les de les acàcies,

més grans i retallades,
de plàtan i d'arç,
arrodonides, punxegudes,
allargassades, lobulades,
daurades i marrons:
salzes, pollancres,
albers, freixes,
verns i ...oms

A poc a poc,
desordenadament,
una rere l'altra i totes alhora,
dibuixen,
empeses pel vent de llevant,
espirals i escales,
tirabuixons guarnits
i tristes onades,
esquitxos de color:
la tardor es sembra a eixam
arreu del meu camí.

Una setmana després,
quan s'apura el mes d'octubre
i ja s'ensumen panellots i moniatos
pels rebosts de la contrada,
la calor ja és record:
El verd lluent i tendre
torna a pintar els marges
del meu camí,
i el riu ha estovat els fangs ressecs
amb les primeres avingudes,
i ja se sent capaç
de petonejar, alhora,
una i l'altra riba.

Es torna a tancar el cercle,
una altra estació compleix el seu destí.

Omplo els pulmons amb la fresca del matí
i, arraulit,

repasso amb la memòria
els darrers mesos de calor incòmoda.

Cada dia més fred,
cada dia menys llum,
cada tarda una finestra
oberta al nord
per on entra la tramuntana
i , amb un somriure conegut,
em fa plorar.

Sí, m'agrada el fred
i... sí, és veritat,
l'enyorava.

Novembre 2011

Comença el mes rutinari,
amb aquesta impenitent calor
arrossegada des del mes d'agost.

Durant el mes de juliol la tardor ens va sorprendre
darrere les cantonades,
i ara, és juliol qui repeteix el seu temps i el seu espai,
insistent, a cada mes.

Tots Sants no torra castanyes,
cerca el sol a la sorra de les platges.
Això sí, al capvespre,
quan la llum se'n va a dormir,
la rosada esdevé boira
i, com una lleugera capa,

cobreix tots els racons de llàgrimes fredes.

Finalment, vençuda pel calendari,
afluixa i, si bé tímidament prova de tornar-hi,
la calor ja no entra per les finestres
del rodolar del temps amb la mateixa empenta:
la tardor s'ha instal·lat, definitivament,
i... ja era hora.

Com feia molt temps,
els llevants esdevenen un de sol,
llarg i intens,
potent,
constant i perenne,
un dia i un altre
per comptar, gairebé,
un parell de setmanes.

Dies més lleuger,
ploraner i tímid,
que s'atura un grapat d'hores per agafar aire
i tornar, cap al tard, amb la mateixa dolçor
que ho havia fet fins aleshores.
Altres jornades el plor és intens,
desconsolat,
de rebequeria inabastable que no troba fre
quan cau la tarda,
i s'estira nit enllà, molt més enllà
de la matinada.

Arraulit entre els llençols
somnia amb els bassals al meu camí,
i compto de memòria
quans miralls m'ofereix el temps
per esbocinar
amb el ritme enèrgic de les meves passes.

Imagino la dansa eterna
de les fulles,
voleiant impenitents i enrinxolades,
provant de no tocar terra,
coquetes, no fos que el fang
emascarés els vermells i els grocs
que el calendari li ha pintat
a les galtes.

Si bé el riu, el mes passat,
ja havia acaronat
alhora les dues ribes,
ara l'empenta va molt més enllà:
no és carícia,
ni moixaina,
és força, és energia,
és braó.

L'ímpetu de l'aigua arrossega
les marques del temps a la llera:
s'enduu les canyes,
s'enduu les herbes,
s'enduu les petites pollancres
que provaven de fer-hi llar,
i algun que altre vern
jove despistat, confós de riba,
de temps
... i de destí.

Cada remolí porta una queixa
amarga i antiga,
endreçada feia temps
i apresada al dictat de la natura
esgotada de lluita.

L'home?
què fa l'home

davant la força d'unes onades
desbocades, cercant cegues
l'abraçada confortable de la mar?

Admirar,
respectar,
aprendre.

Tot l'aire del meu camí,
confós els darrers mesos
per les herbes,
per les flors,
la pols
i el vent calent,
esdevé especialment...
fang:
a les basses,
a les canyes
i al terra;
però, sobretot, inconfusible,
voleiant impenitent;
eteri, invisible,
omplint-t'ho tot
...d'una intensa olor de llim.

Quan la calma torna a escriure
el pas dels dies amb tot de petges
al fang del camí,
ja és la fred al matí
qui emboira les primeres hores,
dilueix els colors de la matinada
per confondre l'horitzó
quan emmiralla
els grocs i els blaus de l'albada
a cada un dels meandres.

Encara no s'ha desvetllat la primera llum
i ja admiro les formes,
els colors

i la força
d'una nova jornada.

Serà tan perfecte el meu dia?
Estaré jo a l'alçada?

Desembre 2011

El capvespre té pressa.
Tot just comença la tarda
i ja arriba la nit,
i la fa fora
per ensenyorir-se,
poderosa,
de la foscor.

En un sospir
el migdia deixa de ser
per ser...
mitjanit.

L'empenta dels llevants
va esborrar les històries més velles,
i ja gastades,
escrites amb cal·ligrafia antiga
a la llera del riu;
ja veus, que capriciós,
només ho feia per escriure noves faules
per explicar a la tarda.

Són nous els meandres,
nous els girs,

nova la sorra humida
daurada de sauló.

I ara,
serà el dit del temps
qui tornarà a escriure,
pacient i curós,
amb l'empenta
del pas dels fulls del calendari.

I també qui llegirà,
dies,
setmanes,
mesos enllà,
què vàrem viure
en comunió amb el riu,
amarats d'olor de llim
una tardor que ja s'acaba.

Camino amb els ulls
traçant mecànicament
paraules noves per fixar
en la memòria del meu riu.
Però... ho deixo en imaginari passeig:
el riu no em necessita
per escriure el seu destí,
ja té les seves paraules,
la seva història,
l'aigua,
la calma i el temps.

Al matí és la rosada
qui enfosqueix cada passa.
És el seu alè
qui entela l'herba,
els arbres,
les fulles grises
que encara resten
a les, cada dia més nues,

canyes.
A la tarda,
breu tarda,
ho fan les ombres
cada dia
més agosaradament allargassades.

Els núvols prims
enteranyinen la brevetat del dia
de fred i vent;
a la tarda,
pinten amb mà destra
tot el capvespre
de taronges i grocs.

Cada volta són més a prop
l'albada i el crepuscle
si segueixen acostant-se
... em constarà reconèixer
on és el cap del dia.

Lluny,
prop del poble,
del brogit i de la llum,
els colors del Nadal ja fa dies
que voleien sobre les teulades
cercant il·lusió i fantasia.
Aquí,
arran de camí,
tot és a punt per l'arribada
de la lluïssor del glaç.
Malauradament,
amb la inèrcia d'un any
sense esma per seguir cap ritme,
podria ser que aquesta lluïssor
enguany,
es fes pregar.

Totes alhora,
al mateix temps
i amb la mateixa velocitat,
han pres una decisió:
volar.

El vent de ponent,
enfredolit,
més que glaçat,
ha començat,
sistemàtic,
a arrencar, una a una
però també a grapades,
totes les fulles, eixutes ja,
algunes arrugades,
que la tardor a punt d'enllestir
havia oblidat
però que, metòdica,
s'havia encarregat
de pansir.

El cel serè,
pigallat de grocs i grisos,
ha esdevingut, en un instant,
pelatge de felí;
i el dèbil sol d'hivern,
que fins ara amarava el paisatge,
amb tant vol de fulles
... s'ha, fins i tot, ... enterbolit.

S'han esperat gairebé un parell de mesos,
moltes, encara penjades
sense vida
de la branca més alta,
per començar un viatge
que té la fi com a retorn
a l'altra banda de la línia de l'horitzó.

On van les fulles
quan el vent les espanta?
quin és el seu destí?
Per què m'encisa el seu vol?

Totes porten escrit un missatge secret,
un somni particular,
un desig, un anhel.

Viatge?
no, és recerca.
Cada fulla busca
on comença i on acaba
la seva realitat.

Gener 2012

Avui,
després de setmanes sense fer-ho,
he tornat a baixar a la llera
del meu riu,
d'ençà dels darrers
geniüts llevants que no ho havia fet.

Havia vist en la distància del camí
com l'aigua havia preparat
la llibreta de la sorra
per tal que el temps tornés a escriure,
amb cal·ligrafia de caprici,
noves històries.

Avui he estat jo
qui, poruc i tímid,
he escrit una petita i particular història
caminant pels renglons dels camis de l'aigua.

Allà pollancres ajaguts, derrotats
per la força del corrent;
més enllà una acàcia descalçada
pels remolins fangosos;
prop la riba, troncs i branques
impossibles d'identificar
aplegats per l'avinguda,
com a peces d'un particular trencaclosques
que no es pot desmuntar;
aquí, la sorra apilonada, insensible
i sense petges;
i, al seu costat,
el sinuós curs net de l'aigua,
enriolada de lluißors,
transparent i calma.
Embolcallant-t'ho tot...
només ... silenci.

No crida l'empenta de l'aigua,
ni un bri de vent,
ni un xipolleig;
ni un cant, ni un crit,
ni un ... ocell.

Només les meves passes
fregant la sorra,
marcant fins el proper geni
de llevant,
el pes indeleble de la meva petja.

Monotonia de gener:
minves i boira,
lluna freda
i pampallugues als estels.

La fred, rigorosa,
la que porta el nom de les bufandes
i dels peücs...
el nom dels guants,
de les orelleres i els barrets,
aquella...
no hi ha maneres
que arribi!

Fins i tot hi ha dies
que la natura just aixeca una cella,
just obra un ull i gairebé intenta
desvetllar-se
i oferir-me el regal de la primera flor.
Sortosament...
la matinada encara es vesteix de glaç
i, malgrat que als migdies
el sol escalfi amb traïdoria les ombres,
el dia és massa curt per a temperar prou
la son d'un hivern estrany.

Les darreries de mes,
amb les presses de qui vol
recuperar terreny i feina,
fama i costum,
arriba d'una glopada
la primera cavalcada
seriosa de glaç i fred.

Qui sap si ara,
quan tot el meu horitzó
no és més que un únic núvol
tremolós de gris,
no es deuen haver empolsegat de blanc
les espatlles del Montnegre.

Friso perquè arribi el matí
i el vent obri el paisatge:
vull recuperar de la memòria de sempre
la postal infantil

d'un Montseny familiar
amb tot de cabells blancs
pintant-li els venerables polses.

Avança el dia.
Pas de pardal a pas de pardal.
El silenci de la foscor
marxa.
Les hores joves
omplen de llum la tarda.